

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

R ante V

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

primū instituta, gradibusque quibusdam in quadraturam formata. Appellata est autem Romana à Sabina præcipue, quibus ea proximus aditus erat Romam. Hæc Festus. Vulgo tamen, eodem Festo referente, Romana porta dicta est, ubi ex epistulo aqua defluebat: qui locus ab antiquis dictus est Ad stivas Cincias, quod ibi olim fuerit sepulchrum ejus familiae.

Rōmānūllā, porta, teste Varrone, libro 4. de ling. Latina, in Palatino monte fuit, gradus habens in navalia, ad Voluptatē sacellum.

Rōmūllā, lex cavet, ne alii, præter patres, & magistratus, sacra inirent, peragerentque, postea plebi quoque aditus ad sacra fuit: nam rogationibus tribuniciis, primū Sextia Licinia sancitū est, ut X. viri factorum, nō, ut antea, omnes patricii, sed ex parte dimidia de plebe crearentur: deinde secuta est Ogulnia, ut, cum quatuor pōtiffices essent, sacerdotum numerum augeri, quatuor præterea pōtiffices, quinque augures, de plebe omnes, allegerentur: ut omnino octo pontificum, novem augurum numerus fieret.

Rōmūllus, (sunt) Ger. Ein Sohn Marci vnd ein Bruder Romi, wācht ihm mit Nicten die Stas Rom erbinde erbanen haben. Mar- tis (ut Romani credi voluerunt) ex illa filius, & nepos Numitoris, & frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitorii frater nomine Amulius, prætorici ingenio: qui non contentus fratri natu maiorem imperium præcipuisse, ut postea quatuor, suæ tyrannidem constabileret, prolem illius masculam interemit. Liam quoque, ut spem omnem nepotum fratri exiret, sub specie honoris virginem Vestalem legit: eoque modo perpetua virginitate damnavit. Ea tamen postea gravida deprehensa, gemellos peperit: quos Amulius in Tyberim abijci iussit: matrem autem arctissima custodia asservavit. Verum quum id temporis Tyberis extra ripas reflagnasset, nec adhucquam ad iusti amnis cursum posset: qui mergendorum pueros negotium susceperat, in proxima eos alluvie, ubi postea ruminalis ficus fuit, expositos reliquit. Vbi à Faustulo regii pecoris magistro inventi sunt, & Lauertio uxori educandi traditi: quæ quod vulgato corpore quæstum faceret, ideoque, lupa inter pastores vocaretur: factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuisse. Hi postea quum adoleviscent, de genere suo à Faustulo edocti, Amulium trucidant: avumque Numitorem in regnum restituant. Nec ita multo post collecta magna pastorum manu, urbem novam in Palatino monte, ubi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec matris verecundia differentiam face- re posset, orta inter eos contentione, uter novæ urbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem avium iudicio permittere. Quumque Remo in Aventino vultures sex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, sed posteriores apparuissent: illo tempore: hoc numero se potiorē esse adiret: exorta inter pastores primū altercatio est, quæ deinde ad manus pervenit, ubi Remus in turba istus cecidit. Vulgatio fama est, lud. brio fratris Remum novos muros transiisse: inde à Romulo, sive à Celere quodam, Romuli iussu fuisse interfectum. Solus itaque regno potius Romulus, ut urbem incolis frequentiores redderet, Asylum aperuit. Senatores centū, quos ab honore Patres appellavit, conscripsit. Vicinis consu- bia negantibus, virgines quæ ad Consulium spectaculum convenerant, rapuit. Cænicenses bellum inferentes prælio vicit, Regeque obruncato, Iovi Feretrio optima spolia obrulit. Antemates de nde, & Sabinos prælio superatos in civitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes insecutus, urbem eodem impetu cepit. Veientibus post adversam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. Hisce rebus gestis, quum ad Caprea paludem concionem haberet, ingenti coorta tempestate repente nūquā comparuit. Patrum (ut creditur) manibus disceptus. Fuit & Romulus quidam Grammaticus, qui Græcis scriptoribus qui in scholis docebantur, sublati, Latina induxit. Hic ad centesimū usque annum vixisse traditur: interrogatusque, quānam ratione vitam tandiu propagasset: In: bis (inquit) vino, foris oleo.

Rōmūllus, sea, leum, adjectivū: ut Vrbis Romulea, apud Ovid. 14. Metamorph.

Rōmūllus, a, um: ut Tellus Romula Virg. 6. Aen. nec Romula quondam Vilo se tantum tellus iactavit alumno.

Rōmūllus, a, um, ut Tribus Romilia. Cic. de Leg. agr. Respondit se à Tribu Romilia initium facturum.

Rōmūllus, dæ, romulidæ, Idē quod Romanus, à Romulo, primo urbis conditore. Persius Sat. 11. ecce inter pocula quærent Romulidæ satuti, quid dia poemata narrent.

Rōscius, Histrio insignis fuit Ciceronis ætate in arte sua usque adeo ab solutus, ut si quem significare velimus cæteris sui generis hominibus præcellere, Roscium *ῥοσκίου* appellemus. Roscii (inquit Festus) dicebantur in omnibus perfecti artibus: propterea quod Roscius quidā perfectus uovus in arte

suavis est. Comædia iudicatus est. Cicero de Oratore: Roscius hoc jamdiu est assecutus, ut in quo quisque, artificio excelleret, is in suo genere Roscius diceretur. Horat. 2. Epistol. 1. Quæ gravis Actopos, quæ doctus Roscius egit. Hunc primū in scena persona usum scribit, quod & Strabo esset, & aspectu sordidus. Tantum tamen pronuntiandi suavitate valuit, ut populo sine persona gratior esset: quod & Cicer. testatur lib. 2. de Orator. Gratia verò apud summos etiā viros tantum valuit, ut à Fannio de societatis cuiusdā rationibus in iudiciū vocatus, Ciceronis patrocinium metuerit: qua de re etiam hodie extat Oratio, quæ pro Qu. Rosc. Comædo inscribitur. Quin & librum conscripsit, in quo histronicam cum eloquentiā comparare conatur. Cū Cicerone quoque aliquando certasse dicitur, num ille eandem rem sapius oratione, an ipse gestu variaret. Fuit & alter Roscius, prænomine Sextus, ex Municipio Amerino, tuus quum pater noctu à cœna rediens, Romæ occisus esset, filius ab illis, qui bona ejus à Sylla emerant (curaverant enim ut mortuus inter proscriptos referretur) patriciū accusatur, defensus est à Cicerone vigesimum tertium, (si Cornelio Nepoti credimus) aut certe (ut aliis placere video) vigesimum septimum annum agente: quæ oratio etiam hodie omnium manibus recitur. Meminit hujus orationis Cicero ipse in Bruto: Prima (inquit) causa publica, pro Sexto Roscio dicta, tantum commendationis habuit, ut nō ulla esset, quæ non nostra digna patrocinio videretur. Fuit & Roscius quidam Otho Tribun. plebis, qui legē tulit ut Equitibus Romanis in Theatro XIII gradus proximi assignaretur, qui cæsum C. C. H. S. haberent: autor Livius.

Rōscia, Campus in agro Reatino, quod in eo arva rore humida semper ferantur. Varro 1. de Re rust. cap. 7. Cæsar Vopiscus Aedilimus, causam quam ageret apud Censores, campos Rosceæ Italiae dixit esse lamendos, in qua relicta pertica postridie non appareret propter herbam.

Rōstra, Vide in APPELL.

Rōthōmāgūs, sive Rhothomagus, ῥοθωμάγος, Vrbis Velicassiorum, in Gallia Lugdunensi, ad Sequanā fluvium, teste Ptolem. lib. 2. cap. 8. Vulgo Rothen.

Rōxānā, sive potius Rhoxana, vide supra, inter ea quæ ab Rh. aspirato initium sumunt.

Rōxæcum, Apud Ptolemæum lib. 3. civitas est Corsicæ insule: nunc vulgò Rogela dicta.

Rūbī, orum, Tantum pluraliter, oppidum Campania, à rubroni frequentia, sive à rubore dictum: Florat. in Scrm. Ind. Rubos fessi pervenimus, ut pote longū Carpentis iter, & factum corruptius Imbrī.

Rūbī, a, um, ut, Vimen Rubeum, Virg. Ruben, quæ Rubis afferebantur, fuscillis texendis utiles. Virg. 1. Georg. Nunc facis Rubea texatur viscina virga.

Rūbīcōn, pen. corr. genitivo rubiconis, pen. prod. [ῥοβικων, Ger. Ein Fluss Italia, heist jetzt Nisatello.] Fluvius discriminans Italiam à Gallia citeriore. Originem ducit ex Apennino monte, fluitque inter Ariminum & Rivennam, in mare Adriaticum. Lucanus libro 1: Ut ventum est parvi Rubiconis ad undas, &c. Eius multa mentio est apud Plutarchum in vita Pompeii & Cæsaris. Plinius eū in octava regione Italiae collocat. Sueton. in Cæsar. Consecutusque cohortes ad Rubiconem flumen, qui provincie ejus finis erat, paulum consistit. Vulgò Nisatello.

Rūbīcātūs, Ptolemæo, Rubricatum Plinio, Fluvius est Tarraconensis Hispanie, Laxtanos & Iodigetes dirimēs ab Ibergenibus. Vide Ptolemæum lib. 2. cap. 6, & Plin. lib. 3. cap. 3.

Rubrū mare, Pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ab Ostu Persico sinu terminata. [ῥοβρον, jam sup. ῥοβρον ἡλλακω. German. Das Rot Meer. Polon. Czerwone morze. Vngar. Vörös tenger.] Rubrum autem mare dictum est imitatione Græcorum, qui ῥοβρον ἡλλακω vocaverunt, sive quod ejus coloris aquam esse crediderint, quod tamen falsum esse constat: sive quod ob rubras arenas aqua rubra esse appareat, sive ab Erythra Rege Persei & Andromedes filio, qui proxima mari huic loca tenuit. Plinius lib. 5. cap. 23: Insuper deinde, & in hac parte geminum mare in terras, quod Rubrum dixerit nostri, Græci Erythraium, à Rege Erythra: aut (ut alii) Solis repercussu talem reddet colorem exulsi mantens: alii ab arena, terraque: alii à tali aquæ ipsius natura.

Rūdīæ, arum, ῥοδία, Ptolemæo, ῥοδία Stephano, sive Rhodiæ, æ, Plinio: sive, ut apud Strabonem legitur, Rhodæ, orum, oppidum Pediculorum, sive Salentinorum, non procul à Brundisio, à Græcis conditum, patria Ennii Poætæ. Post Barium (inquit Mela libro 2.) Egnatia & Ennio cive nobiles Rudia. Item Silius: Miserunt Calabri, Rudia genuere vetula.

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

Rūdīus, a, um, Cicero pro Archia Poëta, de Ennio loquens: Ego illum;

go illum, qui hec fecerat, Rudium hominem majoris nostri in civitatem acceperunt.

Rufus, Oppidum Campaniæ, cujus meminit Macr. lib. 7. Quiq; Rufus, Batulanoq; teacent. &c.

Rufinus, Vir Consularis à Fabricio Censore damnatus, quod decem pondo argenti apud eum inventa essent. Rufinus alter, unâ cū Stilicone & Gildone relictus à Theodosio seniose imperii administrator, pro tutela Arcadii & Honorii filiorum, Gildo in Africa, Stilicon in Occidente: Rufinus vero in Oriente: omnes sanè cupiditate regni incensi, in suos principes arma converterunt: ex quo diversis modis oppressi perierunt. Erant in hunc Rufinum Claudiani poetæ invectivæ.

Rufimaceriæ, pluralis numeri, Oppidum Campaniæ. Cato capite 22: Veniantur ad Rufimacerias numis centum octoginta, &c.

Rufus Purpurio, Legatus Romanorum in concilio Actolotum, apud Liv. lib. 32. Rufus, Centurio sub Scipione Africano, cujus & res gestas, & belli apparatus descripsit. Autor Appianus. Virginius Rufus, Orator egregius, interfectus à Nerone, de quo Tacitus: Virginium (inquit) Rufum claritudo nominis extulit. Et paulò inferius: Nam Virginius Rufus studia juvenum eloquentia, Musonius præcepit sapientiæ fovebat. Rufus Poeta Bononiensis, cujus meminit Martialis: Funde tuo lacrymar orbata Bononia Rufe, Et resonet tota planctus in Aemilia. Rufus, medicus insignis, qui sub Trajano principe floruit, multaq; cōscripsit, quorum nihil ad nos pervenit: sæpè tamen ab aliis testis citatur. Rufus, Cornithius sophista, quaquam divitiis & generis nobilitate pollebat, plus tamè ad ejus laudem dicendi gloria, linguæq; gratia contulit. Autor Philostratus.

Rullus, Tribunus plebis fuit, Agrariæ legis promulgator, quæ Cicero in Consulatu suo evertit. Hic, teste Plinio, libro 8, capite 51, solidum agrum Romanorum primus in epulis apposuit.

Rumina, sive Rumina, ut alii malant, dicta est dea quæ rumis id est, mammis: hoc est, pueris lactentibus præsidebat. [Ger. De Dea der saugenden Brüste.] cujus meminit & Augustinus lib. 4, de Civitate Dei. Var. lib. 2, de Re rust. capite 11: Nō negarim, inquam, idèd apud d. v. Romæ sacellum à pastoribus satam sicum. Ibi enim solent sacrificare lacte pro vino, & pro lactentibus. Cato de Liberis educandis, ut citat Nōnius: Hisce lacte fit, non vino, Cuning propter cunas, Romine propter rumam: sic prisco vocabulo mammam appellabant, à quo Subrumi etiam nunc dicuntur agri.

Ruminalis ficus, Vide in APPELL.

Runcina, item à Romanis Dea credita est, quæ runcioni præfessæ cujus meminit & Augustinus lib. 4, de Civ. Quæ runcantur fegetes: id est, à terra herbæ auferuntur, deam Runcinam præfecerunt.

Rura, veteres incultos agros dicebant: id est, sylvas, & pascua. Ex libro variorum autorum de Limitibus.

Ruscino, nonis, Oppidum in extremis Galliæ finibus, nō procul à montibus Pyrenæis: cujus meminit Plin. lib. 3, cap. 4. Vulgus Rusciniensium hodie appellat.

Ruspina, sive Ruspina, Oppidum Africæ propriè dictæ, non procul ab Adrumeto: de quo Plin. lib. 5, cap. 4.

Rutheni, sive Rutheni, Populi Galliæ Aquitanicæ, Narbonensii provinciæ & Cadurcis contemini. Vulgò Rhodæ. Alii sunt Rutheni in Sarmatia Europæa, non procul à Tanai fluvio: hodie Ruspini dicitur de eorum regio Ruspina.

Rutilius Geminus, jurisconsultus fuit sua ætate insignis: & Pontificalium librorum autor: Orator quoq; ut illa seiebant tempora, non contemnenda: cujus tamen orationes posteritati hordidæ visæ sunt & jejunæ. De hoc Cicer. in Bruto: Rutilius in quodam tristi & severo dicendi genere versatus, magnum munus de jure respondendi sustinebat. Sunt ejus orationes jejunæ, multa præclara de jure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panani auditor, propè perfectus in Stoicis. Hæc ille. P. Rutilius Cn. Manlii in Consulatu collega fuit, qui primus accitis in castra gladiatoribus, vitandorum, infectorumq; iduum rationem militibus tradendam curavit. Armorum (inquit Valerius) tractandorum meditatio, à P. Rutilio Consule Cn. Manlii collega militibus est tradita. Is enim nullius ante se Imperatoris exemplum secutus, ex ludo Cn. Aurelii Scæuri doctoribus gladiatorum accersitis, vitandi atq; inferendi ictus subtiliorem rationem legibus ingeneravit. Hic actus in exilium à patribus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi potestate facta, respondit illud quod à Senec. lib. 6, de Benefic. refertur: Malo ut patria mei exili erubescat, quam sedem mereat. Mar. Rutilius Cæsonius, teste Valerio cap. de Moderatione, iterum Censor creatus, in concione populû conspuit, quod eam potestatem bis sibi detulissent, cujus majores, quia nimis magna videretur, tempus coarctas ad judicium. Rutilius Lupus, Rhetor insignis fuit, ipsi etiâ Quint-

iliano cōmemoratus, cujus etiam hodie opus extat de Rhetorum figuris.

Rutuba, Liguriæ fluvius, ex Apeanino fluens. Plinius libro 3, capite 5.

Rutuli, pen. corr. ῥυτῶν, Antiquissimi Italiæ populi, qui Latii partem tenuerunt, Ardeæ proximam. Hi duce Turno adversus Aencam bella gesserunt, ut latè describit Virg. 6, postioribus Aeneidos suæ libris. Plin. lib. 3, cap. 5: Tam tenuis (inquit) primordio imperii fuere radices. Colonia sæpè muratis tenente alii aliis temporibus, Aborigenes, Pelasgi, Arcades, Siculi, Arunci, Rutuli.

Rutupia, Britannicæ insulæ portus, apud Ptolemaum lib. 2, cap. 3. Vulgò Sandwich, aut Kochstee.

Rutupinum, pen. prod. Promontorium Britannicæ. Lucan. libro 6:

Aut vaga quum Tethyr, Rutupinæve littora ferent,
Vada Cædemonis fallit turbata Britanno.

S

Abi [NIO] sibi, em. [sic] Stephano. Ger. De st. nigritia stat der Nubien, sicut dicitur gnaat. [Cruas] regis Aethiopiæ, inquit Iosephus, quam postea Cambyses à sororis suæ nomine, Meren de nominavit. Hanc Nilus circumdant, in expugnabilem reddebat. Dicta Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.

Saba, sicut dicitur, quod est colere & venerari: quia thus mittit, quo in sacris eius utuntur. Sunt qui dicant Saba, Arabum lingua in yherium significati: Hieronymus vero conversionem loquitur.